

## มั่งงายไม่ดี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อันนี้คำถามเนาะ มันข้อ ๘๑๑. มันคำถามเดิม แบบว่าคำถามเดิมมันซ้ำ ยกเลิกเลย  
ละ ข้อ ๘๑๑.

ข้อ ๘๑๒. มันเป็นปัญหาส่วนตัว

ถาม : ๘๑๒. เรื่อง “กราบนมัสการหลวงพ่อกะเทย ขอความกรุณาทำสังฆ  
คาวนัโหลดหนังสือธรรมะของหลวงพ่อด้วยคะ”

ตอบ : คือมันมีอยู่แล้ว แล้วเขาโหลดไม่ได้หรืออย่างไรไม่รู้ มีปัญหาอย่างนี้มา  
เยอะ ฉะนั้น ผ่านไป

ทีนี้จะเข้าปัญหานะ นี่ความเข้าใจของคน

ถาม : ข้อ ๘๑๓. เรื่อง “พลังงานของพระอรหันต์ ส่งให้ผู้อื่นแล้วมีผลเกิดขึ้น  
หรือไม่? แล้วคงอยู่นานหรือไม่?”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะเทย ได้ทราบถึงการปฏิบัติของสายอภิญญา ที่มักจะ  
กล่าวอ้างถึงหลวงปู่องค์หนึ่ง ลูกศิษย์สายนี้เขาจะเน้นการเผยแผ่พระศาสนา และมีการ  
ได้รับพลังงานมา โดยใช้คำว่า “หลวงปู่แบ่งพลังให้” จึงมีปรากฏการณ์ว่ามีการเหาะได้  
แต่ไม่บ่อยนัก ทั้งนี้มีการสร้างศรัทธาเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน แต่นั่นก็คือวิธีของเขา เพียงแต่  
โยมเทียบเคียงว่าในสายหลวงปู่มนเร ถ้าพระอรหันต์องค์หนึ่งนั่งต่อหน้าผู้ปฏิบัติธรรม  
เช่นถ้าโยมที่เหมือนเด็กน้อยกำลังหัดเดินอยู่ แล้วถ่ายทอดพลังงานมาจะทำให้จิตรวมลง  
ได้ อันนี้หลวงพ่อกะเทยว่าเป็นไปได้หรือไม่คะ?

โยมอาจจะจินตนาการแบบหนึ่งเงินมากไปหน่อย แต่หลวงพ่อก็ไม่ต้องยกฝ่ามือก็ได้ เพียงแต่เฟ่งพลังงานให้จิตรวม (เขาวานะ) ถ้าเป็นไปไม่ได้ แล้วพลังงานที่ส่งมาหายไปไหน? โยมคิดว่ามีพลังงานที่ส่งออกมาแน่นอน อย่างเช่นเขาไปหาหลวงปู่องค์หนึ่ง แบบว่าเขาเอานี้มาเตะหน้า เขาได้รับพลังงานนั้นอย่างนั้นแน่นอน

ตอบ : นี่เขาพูดนะ เขามาพูด นี่ความเชื่อใจ ที่มีความเชื่อ เห็นไหม เราบอกมีคนคิดมากอย่างนี้ ว่าถ้าเรามีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์จะคอยคุ้มครองเรา คอยดูแลเรา ใช้ครูบาอาจารย์คอยคุ้มครองเรา คอยดูแลเรา แต่ดูแลเรา อย่างเช่นสายกรรมฐานเราเนี่ยเราจะบอกว่า “พ่อแม่ครูจารย์”

พ่อแม่ครูจารย์นะดูแลตั้งแต่ เห็นไหม อย่างเช่น ตอนที่เรายู่กับหลวงตามะ ถ้าอยู่ต่อหน้าหลวงตา ยูเอชทีนี่ ถ้าใครเอาเข้าปากกะท่านจี๋หน้าเลย บอกว่า “ไม่ใช่ลูกศิษย์เรา” ท่านบอกว่าเวลาท่านเป็นพระหนุ่ม ท่านอยู่ที่โคราช เวลาท่านบิณฑบาตมา หรือว่าไปไหนมา มันจะมีเขาถวายนม ท่านก็ลองจันดู พอจันเข้าไปแล้วมันจะเกิดพลังงานมาก ตั้งแต่นั้นมาท่านเห็นว่า อ้อ เพราะนม ท่านเลยพยายามจะละ พยายามจะละนะ ท่านบอกว่าตอนนั้นเป็นพระหนุ่ม เห็นไหม พอจันข้าวเข้าไป จันข้าวนะ พอจันข้าวเสร็จแล้วมันก็ยังอยากอยู่ ทั่วๆ ที่อ้อมแล้วนะ

นี่ก็เลเวลมันยังหนุ่ม ยังแน่น มันต้องการทุกๆ อย่าง แต่ทุกๆ อย่างที่เข้าไปแล้วมันกลับเป็นโทษ เป็นโทษหมายถึงว่าร่างกายมันเข้มแข็งเกินไป ทุกอย่างมันจินตนาการไปทางโลกหมดใจ แล้วท่านก็พยายามละเว้น ฉะนั้น ท่านบอกว่าตั้งแต่นั้นมา ท่านได้นมมา ได้สิ่งใดมาท่านจะให้พระองค์อื่นไป หรือให้พระผู้เฒ่า ท่านเองท่านจะไม่แตะเลย นี่ท่านจะควบคุมดูแลท่าน

นี่เราจะบอกว่าท่านได้พิสูจน์ของท่านก่อน พอท่านพิสูจน์ของท่านก่อนเสร็จแล้วพอเรายู่กับท่านนะ อยู่ด้วยกันนะ เวลาพระอยากจะจันนมต้องคอยสังเกต สังเกตว่าท่านหันหน้าไปทางไหน ถ้าหันหน้าไปทางนู้นรีบดูแล้วรีบวาง พระหนุ่มๆ มันก็อยากธรรมดาแน่นแหละ แต่เห็นโทษ ท่านบอกว่าถ้าใครจันด้วยความพลั้งเผลอ ต่อหน้าท่านท่านจี๋เลยนะ “ไม่ใช่ลูกศิษย์เรา” ท่านจี๋เลยนะ “ไม่ใช่ลูกศิษย์เรา”

เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะว่าพวกเรานี้เด็กน้อยเกินไป เราไม่รู้หรอกว่าสิ่งที่เราอยากกินนั่นนะ ไขมันอิมปาก แต่เวลาภาวนาไปมันจะมีโทษไง ท่านบอกเรื่องนี้มันจะไปสร้างการระคะ มันจะสร้างให้มีความกำหนด มันจะไปทำอะไรอีกมหาศาลเลย แต่ถ้าเราละมันซะ เราละมัน คือว่าเรานั้นอย่างอื่นใช้ไหม? เราฉันข้าวเราก็อิ่มได้ เราฉันสิ่งที่ไม่เป็นโทษมันก็เป็นประโยชน์ นี่เราจะบอกว่านี่ใจครูบาอาจารย์ท่านดูเรา เห็นไหม เขาถามว่า

ถาม : ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์ท่านดูแลเราไหม?

ตอบ : คุณเล คุณเลเป็นพ่อแม่ครูจารย์ คุณเลแม่แต่ว่าเรานี้ปลั่งเปลือ เรานี้ฉันอาหารเรานี้ไม่ตั้งสติ ท่านบอกว่าแม่แต่การเดินนะ เดินโดยที่ขาดสติท่านยังรับไม่ได้เลย เพราะการเดินเราต้องมีสติ เราต้องฝึกหัดมาตลอด ฉะนั้น พระอรหันต์คอยดูแลเราไหม? คุณเล นี่คุณเลทางการดำรงชีวิตนะ แล้วเวลาคุณเลในการปฏิบัติล่ะ?

นี่คุณเลในการปฏิบัติ สิ่งที่ว่าคุณเล เห็นไหม ท่านจะดูแลของท่าน หลวงตาท่านเล่าให้ฟังนะ ท่านบอกว่าเวลาท่านภาวนาของท่านไป ท่านต่อสู้ ตอนนั้นท่านพิจารณากาย พอพิจารณากายอย่างเต็มที่เลยแล้วมันเหนื่อย ใครพิจารณาจะรู้แน่ เวลาพิจารณาไปแล้วมันจะเหนื่อยมาก ไปทำความสงบของใจก่อน ใจเข้มแข็งแล้วพิจารณา พอพิจารณาเสร็จท่านก็เหนื่อยใช้ไหม? ท่านก็แบบหยุดไว้ หยุดไว้คือยืนไว้เฉยๆ พอเสร็จแล้วพอออกจากภาวนา ตอนบ่ายท่านก็ไปทำข้อวัตรกับหลวงปู่มนั พอไปทำความสะอาดกุฏิใจ หลวงปู่มนัถามว่า

“มหา มหาภาวนาอย่างนั้นหรือ? ภาวนาแบบหมากัดกัน มหา มหาภาวนาอย่างนี้หรือ? ภาวนาอย่างหมากัดกัน”

นี่ท่านพูดนะ หมากัดกันหมายถึงว่ายันไว้ เห็นไหม สังเกตว่าเวลาหมามันกัดกันมันกัดแล้วมันไม่ปล่อย พอไม่ปล่อย ๒ ตัวมันจะชื้อกันอยู่อย่างนั้นแหละ นี่ภาวนาแบบหมากัดกัน นี่พูดถึงเวลาหลวงปู่มนัท่านดูแลการปฏิบัติของหลวงตา แล้วหลวงตาท่านก็เล่าให้ฟัง เวลาท่านเล่าให้พวกเราฟัง บอกว่า

“ถ้าหลวงปู่มนัท่านส่งจิตมาดูเราก่อนหน้านี้ท่านจะไม่พูดแบบนี้เลย เพราะก่อนหน้านี้เราไม่ชื้อกันไว้ ไม่ชื้อกัดแล้วไม่ปล่อย กำลังต่อสู้ กำลังใช้ไหวพริบ กำลังต่อสู้กัน

จากภายนอก ที่นี้การต่อสู้มันต่อสู้มาหลายชั่วโมง มันต่อสู้มาหลายชั่วโมงแล้วมันเหนื่อย มันเหนื่อย เราเพลีย เราสู้ไม่ไหวแล้วเราก็ตก เลย์อันไว้ใจ”

ท่านบอกว่า “พอดีหลวงปู่มันท่านส่งจิตมาตอนนั้น หลวงปู่มันท่านส่งจิตมาตอนนั้น ตอนท่านพักผ่อน แต่ตอนที่ท่านทำงานหลวงปู่มันไม่ได้ส่งจิตมา ส่งจิตมาตอนท่านพัก”

พอขึ้นไปทำข้อวัตร “มหาปฏิบัติอย่างนี้หรือ? ปฏิบัติแบบหมากัดกัน”

นี่เรายกตัวอย่างว่าพระอรหันต์ท่านดูแลเราไหม? นี่ท่านดูแลอย่างนี้ ดูแลอย่างนี้จะดูแลเป็นความจริงนะ แต่ถ้าบอกว่าเวลาเราปฏิบัติกันแล้วมีส่งพลังงานมา สิ่งนี้ เห็นไหม นี่ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่าการปฏิบัติเราต้องเข้มแข็ง เราต้องโตขึ้นมา ไม่ใช่การสะกดจิต ถ้าเป็นพลังงาน เป็นการบังคับมันเป็นการสะกด ถ้าเป็นการสะกดจิตเรา เราจะโตขึ้นมาไหม?

นี่เราไปเห็นนะ ว่านี่เขาส่งพลังงาน เหาะได้ด้วย อย่างนั้นได้ด้วย โธ่ เหาะเหินเดินฟ้านะ โยมไปสุวรรณภูมิสิ โยมจะไปไหนไปไหนได้รอบโลก เดียวนี้ะโลว์คอสต์มันราคาไม่กี่สตางค์ด้วย นี่มันคนละเรื่องเลยละ เราถามมาอย่างนั้นหรือ? นี่เขาไม่ได้ภาวนาเลยนะ ตอนนี่คูสิสุวรรณภูมิปีละ ๔๐ ล้านคน เข้า-ออกนะ แล้วเขาพยายามจะขายเป็นปีละ ๖๐ ล้านคน นี่เฉพาะสุวรรณภูมินะ แล้วดอนเมืองละ? แล้วสนามบินนานาชาติประเทศอื่นละ? เขาจะเหาะเหินเดินฟ้า ปีหนึ่งก็ร้อยล้านคน นี่พลังงานอย่างนี้มันมีประโยชน์ตรงไหน?

นี่บอกว่าเขาเหาะได้ด้วยนะ เขาเหาะได้แต่ไม่บ่อยนัก แล้วไปต้นเต็นอะไรตรงนั้น? นี่เราจะบอกว่าถ้าเป็นฉานโลกีย์ เป็นไสยศาสตร์ เป็นเรื่องโลกนะ แต่พวกเราคนปฏิบัติ มันไม่มีพื้นฐานมันก็เชื่อเขาไปหมดแหละ เขาจะเหาะเหินเดินฟ้ามันเรื่องอะไร? เหาะเหินเดินฟ้า ฉานโลกีย์ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก แต่สมัยโบราณมันไม่มีเทคโนโลยี พอสิ่งนี้ปั๊บมันก็ดูเป็นเรื่องมหัศจรรย์ แต่เดี๋ยวนี้ะ แม้แต่การถ่ายภาพ การถ่ายภาพเขาใช้หลอดสังกะสี เขาใช้สลิคิงเหาะได้ทั้งนั้นแหละ แล้วเหาะมันเป็นประโยชน์อะไร?

นี่มันไม่เป็นประโยชน์กับการภาวนา มันไม่ใช่ปัญญา ไม่ใช่มรรค ไม่ใช่มรรคอันหนึ่งนะ อันที่สอง แล้วว่าถ้าครูบาอาจารย์ส่งพลังงานมา การสะกดจิตไม่มีประโยชน์

ต่อสิ่งใด ไม่มีประโยชน์เลย ถ้าสะกดจิต การสะกดจิต พลังงานที่มันครอบงำกันคือการสะกด ถ้าการสะกดมันเป็นประโยชน์ไหม? ฉะนั้น เวลาเราคิดนี่นะ เวลาเราคิดนี้เราคิดได้ แต่เวลาผลที่มันให้มาเราจะรู้ได้อย่างไร?

นี่ไงอาจารย์ของเราคุณแลเราอยู่ คุณแลให้เราโตขึ้นมา คุณแลให้เราภาวนาเป็น คุณแลให้เราเติบโต ให้เราก้าวเดินไปกันเอง ไม่ใช่เราจะต้องไปยอมจำนนอยู่อย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นต่อไปเราจะทำอะไรไม่ได้เลย ต้องรอพลังงานจากอาจารย์ แล้วก็แบ่งจากอาจารย์มาแล้วอาจารย์ก็ต้องมาครอบงำอยู่อย่างนั้น แล้วมันจะโตขึ้นมาได้อย่างไรล่ะ?

คนแก่ห้ามตายนะ ต้องดูแลเด็กตลอดไป ไอ้เด็กก็โตไม่ได้นะ ต้องคุมกันไปอย่างนั้นไป มันเป็นไปได้หรือ เห็นไหม คุณทางชาติลี เราฝากประเทศชาติไว้กับเด็กน้อยไว้กับเยาวชน เยาวชนจะโตขึ้นมา เยาวชนต้องดูแลชาติต่อไป เยาวชนต้องทำต่อไป แล้วเราจะฝึกเยาวชนให้เขาเป็นตัวของเขาเองไหม? ให้เขาคิดเป็น ทำเป็น บริหารเป็น จัดการเป็น นั่นอย่างนั้นประเทศชาติมันจะเจริญ

ศาสนาก็เหมือนกัน ศาสนา เห็นไหม ศาสนาทายาท ถ้าใครภาวนาเป็น นี่ภาวนาเป็นก็เหมือนหมอ ถ้ามีแต่โรงพยาบาล ไม่มีหมอเลยนะ โรงพยาบาลมันก็มีแต่ตึก ยามาใช้เป็นหรือไม่เป็นมันก็มั่วกันไปนั่นนะ แต่ถ้ามีโรงพยาบาลนะ มีหมอ ถ้าหมอรักษาได้นี้ นะศาสนาทายาท ถ้ามันเป็นขึ้นมามันเป็นประโยชน์

ฉะนั้น สิ่งที่ยกมา

ถาม : ถ้าเขาถ่ายทอดพลังงานมา จิตมันจะลงได้เร็ว หลวงพ่อว่าอย่างไร?

ตอบ : หลวงพ่อไม่เชื่อ ยิ่งเห็นแล้วมันยิ่งสลดใจใจ นี่เรื่องโลกๆ นะ ฉะนั้น ถ้าเป็นไปได้ เขาว่าถ้าเป็นไปได้ เขายืนยันว่าเขาเคยไปหาพระองค์หนึ่ง แล้วพระองค์หนึ่งเอานิ้วแตะเขา พอเอานิ้วแตะเขา นี่พลังงานนั้นมีอยู่ แล้วพลังงานนี้คืออะไร?

พลังงานของเราเห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้นะ แต่ก่อนคนกราบภูเข กราบเลกา กราบพระอาทิตย์ กราบพระจันทร์ กราบไฟ แต่เดี๋ยวนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว เวลาเรากราบไฟ กราบพระอาทิตย์กันเพราะถือผีไป ถือสิ่งมหัศจรรย์เพราะเราไม่มีศาสนา แต่ในเมื่อมีศาสนาแล้ว องค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว เวลาตรัสรู้ ตรัสรู้ที่ไหน? ตรัสรู้ที่ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาจากไหน? มาจากทศชาติ ๑๐ ชาติที่แล้ว แล้วก็ย้อนไปไม่มีต้น ไม่มีปลาย

บุพเพนิวาสานุสติญาณ ตั้งแต่เป็นพระโพธิสัตว์ขึ้นมาก็ภพ กี่ชาติ กี่ภพ กี่ชาติ นี่เวียนตายเวียนเกิดมาจนสร้างสมบารมีเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตรัสรู้ขึ้นมา จิตนี้มันไม่ไปเกิดอีก เห็นไหม จิตที่ก่อนจะเกิดเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันได้สร้างบุญกุศลของมันมา มันได้สร้างมา เป็นพระเวสสันดร เป็นพระเจ้าสุวรรณสาม เลี้ยงพ่อ เลี้ยงแม่มา นี่บารมี ๑๐ ทศ ศรัทธาบารมี ขันติบารมี ทานบารมี มีมาพร้อมหมด

ทานบารมี เห็นไหม คุณเป็นพระเวสสันดร นี่สละทานมาทั่ว สิ่งนี้สร้างมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ พอเจ้าชายสิทธัตถะตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ตรัสรู้ธรรมขึ้นมานี้รู้แล้ว สิ่งที่อยู่แล้ว จิตดวงนี้เคยเกิด เคยตาย เวียนเกิดเวียนตายมากี่ชาติล่ะ? ที่นี้เวียนตายมากี่ชาติ เวลาเกิดเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าใจสิ่งนี้หมด ถ้าเข้าใจสิ่งนี้หมด นี่พลังงานมันอยู่ที่ไหนล่ะ? พลังงาน ถ้าเรายังไม่ถึงสิ้นกิเลสแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าคนที่รัก คนที่ชอบใจ คนที่มีบุญคุณต่อเราตายไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า “อย่าเสียใจ อย่าร้องไห้ อย่าคร่ำครวญ สิ่งที่คุณที่ตายไปแล้วเขาหมดอายุขัยของเขา ให้ทำคุณงามความดี” เห็นไหม นี่เราทำบุญกุศลอุทิศให้ เรานั่งสมาธิภาวนา เราอุทิศส่วนกุศล นี่พลังงาน พลังงานไปไหน? เวลาเราอุทิศส่วนกุศล เรายังนึกถึง นี่ใจถึงใจใจ

ใจมันถึงใจใช่ไหม? ความรู้สึกนึกคิดของเรา ความรู้สึกนี่พลังงานไหม? พลังงานที่มีอยู่ พลังงานของเขาคือกำลัง คือการเหาะเหินเดินฟ้า นี่เวลาจิตมันส่งออก ส่งออกไปไหน? ส่งออกไปที่ความคิด ความคิดมันเป็นความผูกพัน ความผูกพัน นี่พลังงานก็มาจากตรงนี้ไง ถ้าพลังงานมันส่งออก เห็นไหม อุทิศส่วนกุศลก็คือพลังงานนี้ พลังงานของใจ ใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง นี่พลังงานอยู่ที่นี้ ถ้าพลังงานอยู่ที่นี้เราแผ่ออกไป เราเมตตาแผ่ออกไป ถ้าแผ่ออกไปใครได้รับสิ่งนั้น?

นี่พลังงานเป็นแบบนี้ ไม่ใช่พลังงานจะมาควบคุมให้จิตสงบ ควบคุมให้จิตมันดี ทำให้ผู้คนที่นั้นเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา มันเป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก มันเป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก ถ้ามันจะเป็นไป ได้ก็ยังอีกข้อหนึ่งเหมือนอย่างนี้เลย นี่สิ่งที่อย่างนี้มันก็เป็นอย่างนี้ นี่เข้าใจนะ

ถาม : หลวงพ่อคิดว่าตอนนี้ยังมีพลังงานคงยังอยู่หรือไม่? สำหรับโยมคิดว่ายังอยู่นะ หรือว่าโยมคิดไปเอง

ตอบ : พลังงานก็คือตัวใจ ถ้าตัวใจมันมีของมันนะ ความเป็นอยู่นี้พลังงาน พลังงานของคนไม่เท่ากัน กำลังของคนไม่เท่ากัน กำลังของคนไม่เท่ากัน มันมากกว่านั้นอีก ถ้ามันมาก คุณเวลาพระอรหันต์เอตทัคคะ ๘๐ องค์ นี่มันไม่เหมือนกัน ความเหมือนกันมันเป็นไปได้

ฉะนั้น พลังงานสิ่งนั้นมีไหม? มี มี นิพพานมีอยู่ ทุกอย่างมีอยู่ แต่มีแบบนิพพาน มีแบบ มีเหมือนไม่มี ไม่มีเหมือนมี แต่ไม่ใช่มีแบบสมมุติ มีแบบสมมุติเป็นวัตถุที่จับต้องที่พิสูจน์ แล้วถ้าสมมุติอย่างนี้ นี่สมมุติบัญญัติ ที่นี้สมมุติก็เป็นอนิจจัง นี่มันก็ซ้อนกันไป พุคไปพุดมายังจะงงเข้าไปใหญ่เนาะ ฉะนั้น ปัญหานี้จบ เพราะเราว่าปัญหานี้เป็นปัญหาเหมือนสะกิดจิต คำถามนะ

ถาม : ข้อ ๘๑๓. เรื่อง “พลังงานของพระอรหันต์ส่งให้ผู้อื่นแล้วมีผลเกิดขึ้นหรือไม่? แล้วคงอยู่นานหรือไม่?”

ตอบ : นี่พุดถึงพวกอภิญา นี่พวกชอบฤทธิ์ ชอบเดช จบ

ข้อ ๘๑๔. ไม่มีเนาะ

ถาม : ข้อ ๘๑๕. เรื่อง “ธรรมะเหนือธรรมชาติเพราะเป็นวิญญู หรือธรรมะคือธรรมดาเป็นธรรมชาติ”

ตอบ : นี่คำถามเขาเนาะ

“ธรรมะเหนือธรรมชาติเพราะเป็นวิญญู” กับ “ธรรมะคือธรรมดาเป็นธรรมชาติ”

นี่คือความสงสัยของเขา เขาเขียนมา เสร็จแล้วเขาก็เขียนมายกเลิกว่าเขาเข้าใจแล้วแหละ เพราะเขาเข้าไปดูในหนังสือ หนังสือของเราที่แจกไป แล้วจบ ฉะนั้น ไอ้กรณีอย่างนี้ ถ้าพูดถึงกรณีธรรมชาติเหนือธรรมชาติเราก็ตูไว้แล้ว แล้วพูดไว้เยอะมาก ถ้าใครสงสัยให้หรือคั่นของเก่าๆ เอาไว้แล้วกัน ถ้าตอบอีกมันก็เรื่องยาว แต่คนฟังนะ คนฟังหลายรอบมันก็ไม่มีการสละเลย ฉะนั้น อันนี้ผ่าน

คำถามถามแปลกด้วยนะ บอกว่า

“ธรรมชาติเหนือธรรมชาติเพราะเป็นวิญญู” กับ “ธรรมะคือธรรมคเป็นธรรมชาติ”

เขาว่าของเขอย่างนั้นนะ นี่คือการเข้าใจใจ ความเข้าใจนี้ก็สมมุติอันหนึ่ง แต่เข้าใจแล้ว เพราะเขาอีเมลล์ต่อมาว่าอันนี้ขอยกเลิก เพราะเข้าใจแล้ว

อันนี้ต่อแล้ว ข้อ ๘๑๖.

ถาม : ข้อ ๘๑๖. เรื่อง “ความเป็นไปของการสอบธรรมภายในของครูบาอาจารย์” (อันนี้มาจากคนไกลบ้านนะ แล้วไกลมากด้วย)

ขอนมัสการยังหลวงพ่อ ด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่ง มีพระองค์หนึ่ง ในพรรษาหนึ่ง ขณะภาวนาในถ้ำ ได้มีนิมิตเห็นพระผู้เฒ่ารูปหนึ่ง มาสอนในสมาธิเกี่ยวกับหลักการพิจารณาไตรลักษณ์ ต่อมาจึงทราบว่าเป็นพระองค์นั้นคือ (เขาบอกมีหนังสือเขียนถึง เขาพูดว่ามีหนังสือเขียนถึงในงานศพของท่าน)

จากเรื่องนี้โยมขอกราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า หากจิตเราสงบลงแล้ว ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์ไปสอนในสมาธิได้ทุกอย่างหรือไม่? หากเป็นจริงแล้วจะได้ไม่ต้องค้นค้นไปหาครูบาอาจารย์ กราบขอบพระคุณหลวงพ่อก

ตอบ : นี่การสอนนะ การที่พระที่ครูบาอาจารย์ได้สอนกัน คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสารีบุตรได้ฟังเทศน์ พระอัสสชิเป็นพระโสดาบัน พระสารีบุตรไปบอกพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะได้ฟังธรรมของพระอัสสชิผ่านพระสารีบุตร เป็นพระโสดาบันด้วยกัน พอเป็นพระโสดาบันด้วยกันไปชวนอาจารย์ของตัว อาจารย์ของตัวคือสัญญาชัย ชวนอาจารย์ของตัวให้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สัญชัยไม่ไป สัญชัยถามพระสารีบุตรว่า

“ในโลกนี้มีคนโง่มาก หรือมีคนฉลาดมาก?”

พระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะบอกว่า “ในโลกนี้มีคนโง่มากกว่าคนฉลาด เยอะแยะมาก”

ฉะนั้น สัตยชัยบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นเธอไปหาพระพุทธเจ้าเถิด เพราะว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา เราจะอยู่กับคนโง่ เพราะคนที่ฉลาด คนที่เข้าถึงศาสนาพุทธได้นี้น้อยมาก แต่คนที่เข้าไม่ถึง คนที่มีเหตุผลโต้แย้ง คนที่คิดว่าตัวเองฉลาด ตัวเองมีปัญหา นี่เยอะแยะไปหมดเลย เราจะอยู่กับคนประเภทนั้น”

ทีนี้สัตยชัยไม่ไป พระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะถึงไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปขอบวช แล้วเร่งภavana พอเร่งภavana พระโมคคัลลานะเวลานั่งสัพหงโกกง่วง เห็นไหม ด้วยสัพหงโกกง่วงนี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาโดยฤทธิ์ คำว่ามาโดยฤทธิ์ นี่ยกให้เห็นว่ามาโดยฤทธิ์ นี่เขาบอกว่า

ถาม : เวลาภavana ครูบาอาจารย์ท่านสอนด้วยสมาธิได้ไหม?

ตอบ : ครูบาอาจารย์สอนด้วยสมาธิ เวลาส่งสมาธิ เช่นอย่างหลวงตา อย่างครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่นท่านรู้หมดนะ แต่เวลาท่านส่งมา เห็นไหม หลวงตา นี่มีพระองค์หนึ่งไปอยู่กับหลวงปู่มั่น แล้วเห็นหลวงปู่มั่นเก็บเกลือ เก็บเกลือหรือเก็บอะไร บอกไว้เก็บเกลือหรือเก็บอาหารไว้นะ เพราะเห็นปีบมันก็ติดใจ

“เอ๊ะ เขาก็รำลึกกันทั่วประเทศไทยว่าหลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์ ทำไมหลวงปู่มั่นมาทำอย่างนี้? เอ๊ะ หลวงปู่มั่นเป็นอาบัติ”

ก็คิดอยู่อย่างนั้นแหละ นี่หลวงปู่มั่น ตอนกลางคืนนะท่านภาวนาของท่าน ท่านจะเช้คลูกศิษย์ท่านหมด พอเช้คลูกศิษย์ท่าน ท่านก็เห็นพระองค์นี้คิดอย่างนี้อยู่ พอคิดอย่างนี้อยู่ พอเข้าขึ้นมาท่านก็บอกเลย

“ไอ้พระองค์! ไหนมันเก่งนัก มันเห็นว่ามีผู้เฒ่านี้มันโง่”

ทั้งๆ ที่ท่านรู้แล้วว่าองค์ไหนนะ แต่ท่านจะขนาบไง แต่ท่านจะขนาบหมายถึงว่า ให้พระองค์นั้นได้มีสติไง แต่ท่านไม่ระบุชื่อนะ พระองค์นั้น ใครเป็นคนคิดคนนั้นต้องรู้ ใช่มั้ย? ใครเป็นคนคิด

“ไอ้พระองค์ไหนมันฉลาดนัก มันว่าผู้เฒ่านี้โง่จัง ผู้เฒ่าไม่รู้เรื่อง ผู้เฒ่า เดียวคีนี่ จะเอาอีก เดียวนี้จะเอาให้ชัดๆ”

คีนี่เอาให้ชัดๆ นะ ขู่พระองค์นั้นไว้ก่อน ขู่พระองค์นั้น พระองค์นั้นก็หนาวเลย หนาวสั่นเลย นี่ตัวเองคิด เห็นไหม ทีนี้พอตัวเองคิด พอรุ่งขึ้น พอท่านบอกคีนี่จะเอาอีก ฉะนั้น พระก็ถามกันว่าใครๆ นี่หลงตาท่านเล่าเอง เล่าประจำ เรื่องนี้เล่าบ่อย เล่าหลาย รอบด้วย พอใครๆ พอลงไปเจอตัวที่ว่า

“ผมคิดเองแหละ”

“คิดเรื่องอะไรล่ะ?”

“อ้าว ก็ของมันเป็นสันนิษฐาน เก็บไว้กินแรมคืนได้อย่างไร?”

นี่โดยตำราไง สิ่งที่ได้มา อย่างเช่นของนีนะ อยู่ในถุงพลาสติกใส่บาตรมา ใส่บาตรมาตอนเช้าเป็นอาหาร แต่ถ้ามันไม่คลุกกัน เขาเรียกว่ามันไม่ระคนกัน ถ้าเราจะแยกไว้ให้ไปฉันทอนบ้ายก็ได้ นี่มันมีใจ แต่ถ้ามันระคนกันแล้ว อย่างเช่นระคนกัน เป็นอาหารขึ้นเดียวกันแล้วมันแยกไม่ได้ อย่างนี้ต้องถือว่าเป็นอาหาร แต่ถ้ามันใส่มา เรามีภาชนะอยู่ มันแยกกัน ไม่ระคนกัน เราเก็บแยกได้ เพราะมันอยู่ที่เจตนาของเรา

ฉะนั้น พระองค์นั้นก็ดีเหมาหมดเลยว่าเป็นตอนเช้าแล้ว มันก็ต้องฉันทอนเข้า หมดเลย จะแยกไม่ได้ ฉะนั้น ท่านบอกเดี๋ยวคีนี่เอาอีก คีนี่เอาอีก พอพระเจ้าไปคุยกัน พอคุยกันเสร็จพระองค์นั้นก็มาราบขอขมาไง พอกราบขอขมาก็จบ ทีนี้พอจบ นี่จิตเวลา มันส่งไป พระอรหันต์ส่งสอนกัน เราจะบอกว่าอย่างนี้ไง ระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก จิตมันไม่เท่ากันหรอก จิตของเราจะรับรู้ในสมาธิหรือ? แต่จิตของครูบาอาจารย์ท่านเหนือ ท่านมาได้หมดแหละ แต่จิตของเราเราจะสื่อในสมาธิได้ไหม? นี่เขาบอกสอนในสมาธิไง

สอนในสมาธินี้ะ มีครูบาอาจารย์เยอะมากที่แบบเวลาครูบาอาจารย์มาสอน เช่น ถ้าเราใช้ปัญญาอยู่นะ แต่ปัญญานี้เป็นทางสองแพร่ง หรือเราวินิจฉัยว่าเราควรจะไปทาง

ไหน อย่างเช่นเราใช้ปัญญาอยู่นี่อะไรผิด อะไรถูกเราพิจารณาอยู่ ถ้าเราตัดสินใจอยู่ นี่  
อย่างนี้ได้ อย่างนี้ท่านจะมาแล้วบอกอันนี้ถูก อันนี้ผิด เพราะเราถูกอยู่ แต่ถ้าจะคุยกันสืบ  
ต่อ สืบเนืองนี้มันต้องจิตของลูกศิษย์ จิตของผู้ที่รับมันต้องมีกำลัง แล้วมันต้องรู้ได้  
ด้วย มันไม่ใช่ว่าทุกๆ คน

นี่บอกว่า

ถาม : พระอรหันต์จะมาสอนในสมาธิทุกองค์ได้ไหม?

ตอบ : เวลาครูบาอาจารย์ จิตที่สูงกว่าในสมาธิท่านตรวจเช็คได้หมด แล้วเวลา  
ท่านพูด ท่านบอกนี่นะ เวลาท่านพูด ท่านบอก เราเข้าสมาธิรับไหม? เราเข้าสมาธิเราก็นั่ง  
หลับใจ เราก็นั่งสัปหงกอยู่เลยนะ อาจารย์ก็ส่งมาบอก ไอ้นี้ก็สัปหงก แล้วไอ้คนบอกกับ  
ไอ้คนสัปหงกมันจะรู้กันไหม? ไอ้คนนี้นั่งสัปหงกเลย อู๋ แหม หัวนี้ส่ายเลยนะ อาจารย์ก็  
บอกว่ามันมันผิคนะ ผิคนะ มันหัวส่าย ตื่นขึ้นมามาบอก เออ นิพพานๆ

กรณีอย่างนี้มันแบบว่าประมวลผล เครื่องประมวลผลของแต่ละคนมันไม่  
เหมือนกัน แต่ที่มันตรงกันได้มีไหม? มี มี แต่ความรู้สึกนึกคิดของคนมันแตกต่างกันมาก  
พอมันแตกต่างกันมาก สิ่งที่จะเป็นอย่างนี้ นี่สิ่งที่เป็นอาจารย์นะส่วนใหญ่จะประมวลผล  
แล้วจะใช้อุบาย จะใช้อุบายนะ อุบายบอกกล่าว เราสังเกตได้มากเวลาคนเราตีขลุ่ย ตีขลุ่ย  
กันเยอะมาก ตอนที่หลวงตาท่านยังมีชีวิตอยู่ นักปฏิบัติทุกคนเลยบอกว่า “ไปหาหลวงตา  
มาแล้ว หลวงตารับประกัน”

เราก็ถาม “รับประกันอย่างไร?”

ท่านบอกว่า “ก็ไปนั่งที่ศาลาไง พอหลวงตาท่านเทศน์ก็นึกถามในใจ หลวงตา  
เทศน์มาเพี๊ยะ เพี๊ยะทุกข้อเลย”

ตีขลุ่ยกันไปอย่างนั้นเอง หลวงตาท่านก็เทศน์ของท่านเป็นธรรมดา แต่ไอ้พวกไป  
ตีขลุ่ยก็ไม่ใช่จริงใจ ถ้าจริงจะต้องถาม ต้องเข้าไปคุยกับท่านว่าสิ่งใดเป็นธรรม ท่านจะพูด  
บ่อย มันไม่คุยกับเรา ไม่คุยกับเรา ถ้าคุยกับเรานะ แล้วพระจะกลัวตรงนี้ ถ้าคุยกับเรานะ  
มันก็เหมือนพนักงานสอบสวน ถ้าลองได้สอบสวนแล้วมันมีเอกสารใช้ไหม?

อย่างเช่นพนักงานสอบสวน เวลาเขาฟ้องเขาฟ้องตามสำนวน สำนวนนั้นจะยื่นเข้าไป ยื่นเข้าไปที่อัยการ อัยการยื่นไปที่ศาล ทุกอย่างมันมีไว้พร้อมใจ นี่ก็เหมือนกัน เวลาคุณธรรมะ พอเข้าไปมันก็เหมือนการสอบสวน มันเก็บหลักฐานแล้ว ตายนะ ตาย นี่ศาลตัดสินจากไหน? ศาลตัดสินตามสำนวนนั้น นี่ก็เหมือนกัน เวลาเข้าไปใกล้นี้เสร็จ ถ้าหลวงตาได้คุยแล้ว เรายินะ เราคุยเรื่องอย่างนี้กับใครมันก็จบ เรารู้อยู่แล้วว่ามันเป็นอย่างไรร

ฉะนั้น จะบอกว่า นี่เขาเขียนเลย เขียนถึงพระหลายองค์ ว่าองค์นั้นไปสอนองค์นั้น องค์นี้ไปสอนองค์นี้ เขียนเป็นหนังสือเลย เวลาเราฟังคำพูด หรือฟังผู้ใหญ่พูด เห็นไหม “นกแก้วขา” เขาบอกว่าเห็นนกมันเดินก้าวขา ไอ้คนฟังก็บอกว่านกมี ๕ ขา แล้วมันต่อไปเรื่อยๆ

นี่ก็เหมือนกัน หนังสือที่เขียนนี้นะ เวลาเขียนในประวัติของใคร อ่านแล้วเราจะวินิจฉัยว่ามันเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ ยิงหนังสือเดียวนี้นะ ในวงการที่เป็นนิตยสารเขาจะหา หาพระองค์ใดก็ได้ที่ว่าสงบเสงี่ยมหน่อย แล้วไม่ต้องพูดสิ่งใดนะ แล้วเขาจะมีทีมงานของเขาเขียนประวัติออกมา โอ้โฮ ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าอีก แล้วก็ไปทางโลก แล้วก็เชื่อกันไป นี่เป็นอย่างนั้นก็มี เราเชื่อได้อย่างไร? เราเชื่อได้อย่างไร?

เอกสารที่ว่าเป็นเอกสาร ที่ว่าหนังสือเขียนๆ มันมีนะ ฉะนั้น สิ่งที่เราอ่านแล้วเราต้องวินิจฉัย เราต้องมาพิจารณาของเราว่าจริงหรือไม่จริง? ถ้ามันจริงมันจริงอย่างไร? ฉะนั้น สิ่งที่เราทางโลก พวกอภิญาเขาคิดไปอย่างหนึ่ง เขาคิดของเขาไปอย่างหนึ่งนะ แต่ถ้าเวลาปฏิบัติไปแล้ว เห็นไหม เราต้องจริงของเรา จิตเป็นสมาธิไหม? ถ้าจิตเป็นสมาธิ พอจิตเป็นสมาธิออกใช้ปัญญาอย่างที่ว่า นี่สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา ก็เกิดภาวนาขึ้นมา เกิดปัญญาขึ้นมา มรรคมันเป็นอย่างไร?

แล้วยังสมัยปัจจุบันนี้มันมีครูบาอาจารย์อยู่ไ้ อย่างเช่นในกรรมฐานเรามันมี หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เราศึกษามาเยอะนะ สมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น แล้วครูบาอาจารย์รุ่นรองลงมา แล้วมันแบบกองทัพธรรม พอกองทัพธรรมมันสร้างประโยชน์กับประเทศไทยอย่างไร? มันสร้างประโยชน์กับประเทศไทยนะ อย่างเช่นเมื่อก่อนนะ เมืองไทยสมัยครูบาอาจารย์เรายังไม่มีถนน เราไปอีสานนะ เส้นทางสายอุดรฯ กับสกลฯ ยังเป็นลูกรังอยู่

สมัยโบราณนะ สมัยก่อนหน้านั้นนะ ทางอีสานนี่ถนนหนทางมันไม่มี แล้วพอจะไปทางไหนมันจะเป็นป่าไปหมดนะ พอเป็นป่าไป ชาวบ้านเขาไปทำกินมันจะไปเจอสถานที่แรงๆ เจ็บไข้ได้ป่วยกันเต็มไปหมดเลย แล้วครูบาอาจารย์เราเข้าไปนะ เขาจะนิมนต์ครูบาอาจารย์เข้าไป ที่ไหนนะถ้าเป็นที่แรง จะนิมนต์ครูบาอาจารย์ แล้วตอนนี้ใครไปสกลฯ นะ ไปแถวพวกบ้านโคกลี เราไปมา เขาบอกว่า “หลวงปู่กงมาเป็นเศรษฐีที่ดิน หลวงปู่กงมาเป็นเศรษฐีที่ดิน”

เรากำลังอยู่นะ ไปถามชาวบ้านว่า “ทำไมเป็นเศรษฐีที่ดินล่ะ?”

เขาบอกว่า “ตรงไหนนะ ถ้าเขาอยู่ไม่ได้ก็ถวายหลวงปู่กงมา ตรงไหนอยู่ไม่ได้ก็ถวายหลวงปู่กงมา” หลวงปู่กงมานี้ที่แถวนั้นเยอะมาก เป็นของหลวงปู่กงมาทั้งนั้นเลย เขาอยู่ไม่ได้ไง พออยู่แล้วมันเจ็บไข้ได้ป่วย จนตายนะ จนเขาหนีกัน เขาอยู่กันไม่ได้

นี่เราจะบอกว่าสมัยกองทัพธรรมคนยังถือผี พอคนถือผี เขาก็ถือว่าถือผี กลัวผี แล้วผีนี่ให้โทษ ให้คุณ ฉะนั้น เวลาเขาไปทำกินที่ไหนเขาจะนิมนต์พระ เขาต้องหาพระไปเป็นขวัญ เป็นกำลังใจ แล้วถ้าพระที่ไหนเป็นขวัญ เป็นกำลังใจ จะไปช่วยคุ้มครองดูแลเขา ดูแลเขา เห็นไหม ให้เขาเห็นว่าถ้าเราถึงรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ผีนี่เขาจะได้ส่วนบุญจากเรา เขาจะไม่ทำร้ายเรา นี่มันมีกรณีอย่างนี้ขึ้นมา กรณีกรรมฐานนี่นะได้ทำสิ่งนี้มา ได้เปลี่ยนสังคมไทย สังคมที่ถือพุทธแต่ถือผีด้วย ให้เปลี่ยนมาเป็นถือพุทธทั้งหมดนี่เยอะมาก

สมัยที่กองทัพธรรมทำประโยชน์กับประเทศชาติไม่มีใครคิดอย่างนั้นไง ฉะนั้นพอทำอย่างนี้มา อันนั้นเป็นข้อเท็จจริง เป็นเนื้อหาสาระ ไม่ใช่หนังสือประวัติ ไม่ใช่เขียนกันว่าจะต้องจิตสุจิต นั่นมันเป็นผลงานที่ทำกับสังคม แล้วสังคมเขารู้ เขาเห็น เขาสัมผัสได้กับที่ว่าพอสังคมมีความเชื่อถือแล้ว มาเขียนหนังสือบอกว่าองค์นั้นสอนทำสมาธิอย่างนั้น องค์นั้นเป็นพระวิเศษอย่างนั้น มีคุณสมบัติอย่างนั้น แต่ทำประโยชน์กับประเทศชาติ ทำประโยชน์กับศาสนา ทำประโยชน์กับสังคมอะไรบ้าง?

นี่ไงสิ่งที่ทำมา เขาทำประโยชน์กับสังคมนะ ความร่มเย็นเป็นสุขของสังคมนั้น

ถาม : จากเรื่องที่โยมเล่ามาให้หลวงพ่อฟัง ว่าจิตนี้เวลามันสงบแล้ว แล้วครูบาอาจารย์ท่านสอนกัน มีความเห็นอย่างไร?

ตอบ : ถ้าครูบาอาจารย์สอนกันนะ สอนในสมาธิ ไอ้เนี่ยมันเขียนเป็นหนังสือ แล้วถ้าคนเชื่อก็อเชื่อ สอนในสมาธิ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงเขาจะได้ไม่ต้องไปหาครูบาอาจารย์ไป เขาจะให้ส่งไปสอน อย่างที่ว่านี้ เวลาครูบาอาจารย์ก็ส่งจิตไปสอนแล้ว เองยังนอนไม่ตื่นเลย เวลาส่งมาเองก็กำลังนอนหลับ เวลาเองกำลังทุกข์อยู่ อาจารย์ก็ไม่มีจิตส่งไป โอ้อโฮเองทุกข์ตายเลยเนาะ ส่งไปที่ไรก็กำลังคร่ำครวญ เอ๊ะ แล้วเราจะส่งจิตอย่างไรจะให้เองตื่นขึ้นมาละ? แล้วพอเวลาเองภาวนาเองกำลังตื่นขึ้นมาเองกำลังปั่นป่วนในหัวใจเลย อาจารย์ก็ไม่มีเวลาส่งเพราะงานเยอะ ก็เลยมั่วกันอยู่

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้เขาเรียกว่า “อวดอุตตริมนุสสธรรม” ธรรมที่เหนือมนุษย์มันมีของมันนะ แต่ถ้าเราชวนขาย เราไม่มั่งง่าย ความมั่งง่าย เห็นไหม ความมั่งง่าย แล้วเราคิดว่าสิ่งนั้นเป็นจริง สิ่งนั้นเป็นจริง มันก็ไปเข้าสู่ความที่ไม่จริง แต่ถ้าเราไม่มั่งง่ายนะ ถ้าเราทำจริงของเรา เราเป็นของเราขึ้นมาละ แล้วถ้าจิตมันเป็นขึ้นมาเราจะรู้ผลของเราได้

ฉะนั้น เพราะคำถามว่าหลวงพ่อบอกให้ไหม นี่เรื่องความมหัศจรรย์ของจิตนี้นะ แล้วจิตที่ว่าครูบาอาจารย์ที่มีฤทธิ์ มีเดชนี้เราเชื่อ แต่การทำประโยชน์มันต้องอยู่ที่ว่าผู้รับประโยชน์ใด สังเกตได้ไหม อย่างเช่นในหลวง โครงการพระราชดำริต้องการให้ประชาชนมีความร่มเย็นเป็นสุข ต้องการให้ประชาชนมีอยู่ มีกิน พยายามเผยแผ่อยู่ที่นี่ เห็นไหม แล้วคนที่ได้รับประโยชน์จากในหลวง จากเจ้าของประเทศที่ให้เรามีที่ทำกิน ทุกอย่างทำกิน แล้วเวลาเขาไม่พอใจ นี่เขายังคิดอย่างไรกับในหลวงล่ะ? นี่ไงแม้แต่ให้อย่างเดียว เขายังคิดของเขาเลยว่ามันเป็นอย่างไร?

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติ เห็นไหม ท่านก็อยากให้เป็นอย่างนั้นแหละ แต่ แต่คนถ้ามีกิเลสอยู่ ๑. ไม่เชื่อ ๒. เป็นไปไม่ได้ ๓. มีความโต้แย้งในใจ นี่มันมีอีกร้อยแปด แต่ถ้าเราเชื่อ อย่างเช่นเราเห็นว่าโครงการพระราชดำริให้อาชีพ ให้ทุกอย่างกับประชาชน เราเห็นว่าอย่างไรล่ะ? เราก็เห็นด้วย เราเห็นด้วยนะ แต่ถ้าเราทำกินได้ เรามีปัญญาของเรา เราก็อยากจะช่วยเหลือสังคม นี่จิตใจของคนมันแตกต่างหลากหลาย ไม่ใช่ส่งไปแล้ว ไอ้อย่างนี้มันก็เหมือนเลเซอร์ไฟ คนไข้มาก็เลเซอร์ผ่าตัด มันก็ตัดได้ทุกคน

นี่ก็เหมือนกัน พอจิตมันเป็นธรรมแล้ว พระพุทธเจ้าก็ต้องสอนได้หมดสิ นี่ส่งจิตไปแก้กิเลสได้หมดสิ มันไม่ใช่แสงเลเซอร์นะ แสงเลเซอร์มันผ่าตัดร่างกายนะ แสงเลเซอร์ผ่าตัดกิเลสมันไม่มี เพราะกิเลสเป็นนามธรรม ฉะนั้น สิ่งที่มีมันจะเกิดขึ้น มันจะเกิดมรรคญาณในหัวใจนั้น ถ้าหัวใจนั้นมันเป็นประโยชน์ มันก็จะเป็นประโยชน์ขึ้นมา

นี่พูดให้เห็นนะ พูดให้เห็นว่าเราเชื่อเรื่องคุณธรรมในหัวใจของพระอรหันต์ไหม? เชื่อ! เชื่อ! แต่จะทำอย่างนั้นได้ไหม? มันก็ต้องมี นี่ครูบาอาจารย์องค์นั้นท่านต้องมีอำนาจวาสนาบารมี อำนาจวาสนาบารมี เห็นไหม คุณติเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโมคคัลลานะมีฤทธิ์มากๆ เลย แต่เวลาพระโมคคัลลานะมีปัญหาสิ่งใด ต้องไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมเป็นอย่างนั้นๆ นี่มันมีไม่เท่ากัน แล้วองค์ที่แบบว่าเวลาแก้กิเลสได้มันก็เป็นไปนะ

นี่เวลาแก้กิเลสได้ เวลาสุขขวิปัสสโกแก้กิเลสได้เฉยๆ ก็มีเยอะเยอะไป นี่ถ้ามีเยอะเยอะไปอย่างนั้น สิ่งที่ว่าแล้วจะส่งให้ได้เหมือนกันไหม? จะสอนได้ไหม? ฉะนั้น เวลาเราเกิดมาในปัจจุบันนี้ เรามีหลวงปู่มนี่สุดยอดแล้วแหละ เพราะหลวงปู่มนี่แก้ไขครูบาอาจารย์มา เป็นพระอรหันต์ เป็นหลักชัยในกรรมฐานเรา กองทัพธรรมๆ กองทัพธรรมนี่นะได้ช่วยประเทศชาติ ช่วยโลกไฉนเยอะ แต่เป็นการปิดทองก้นพระ

อย่างเช่นในปัจจุบันนี้ เขาบอกเขาทำพระธุดงค์กัน เขาธุดงค์กัน เห็นไหม เขาธุดงค์นะ แล้วก็เอาดอกไม้โรยกัน นั่นธุดงค์อะไรนะ? นั่นธุดงค์อะไร? ธุดงค์คือถือผ้า ๓ ผืน ฉันทาสนะเดียว ฉันทมื่อเดียว บิณฑบาตเป็นวัตร ธุดงค์ ๑๓ นั่นนะทำหรือเปล่า? ไอ้นี้แบกกลดแล้วก็เดินกันโห่งๆ โห่งๆ ทำอะไรกันนะ? ธุดงค์วัตรมันคืออะไร? พระธุดงค์เขาถือธุดงค์วัตร เขาไม่ใช่มาเดินกลางตลาด ไอ้นี้มันขณะลูกเสือ นี่ลูกเสือชาวบ้านเขากำลังเดินขบวนกัน ถ้าธุดงค์ ธุดงค์วัตร ๑๓ มันคืออะไร? นั่งตลอดรุ่งไหม? เนสัชชิกนะ นั่งหลังไม้ตะพิน นั่งตลอดรุ่ง

นี่เวลาเขาทำประโยชน์มันก็ส่วนทำประโยชน์ แต่เวลาเพื่อการประชาสัมพันธ์เพื่อทางโลกนั้นไปอีกเรื่องหนึ่งนะ ฉะนั้น ถ้ามองว่าเราเชื่อไหมที่พระอรหันต์ทำได้ เชื่อเชื่อที่ว่าพระอรหันต์ที่มีกำลัง ที่มีอำนาจวาสนาบารมี ที่เป็นหลักชัยในกรรมฐานของเรา แต่ถ้าเป็นกรณีทั่วไปนะมันเป็นเรื่องโลกๆ ไปเยอะงะ ฉะนั้น ถ้าบอกว่าเชื่อแล้วยืนยันว่า

เป็นจริงๆ ฉะนั้น สัพเพพระมณก็เป็นอย่างนั้นหมดเลย แล้วมันก็ไหลไปตามโลกนะ โลกจะไหลไปอย่างนั้นแหละ กลายเป็นเรื่องตลกนะ กลายเป็นเรื่องตลก เรื่องจำขันไป

ถ้าเรื่องตลก เรื่องจำขันไปมันไม่ใช่ธรรมชาติหรอก ธรรมชาติต้องเป็นความจริงสิ ถ้าธรรมชาติเป็นความจริงนะ คนที่มีสติ คนที่มีปัญญาได้เขาต้องมีสติ เขาต้องมีสมาธิ คนมีสติ คนมีสมาธิจะพูดจาอย่างนั้นไหม? คนมีสติ คนมีสมาธิ คนมีปัญญจะทำตัวอย่างนั้นไหม? คนมีสติ คนมีสมาธิ คนมีปัญญาจะแก๊กิเลส จะสัพเพพระไหม? มันขัดแย้งกัน มันขัดแย้งกันเต็มทีเลย คนที่มีสติ มีปัญญา การเคลื่อนไหวเขาดูออกนะ การก้าว การเดินจะรู้เลยว่าคนนั้นมีสติจริงหรือเปล่า แล้วคนนั้นจะมีปัญญาจริงหรือเปล่า? แล้วเขาจะฆ่ากิเลสของเขาได้หรือเปล่า? เขาจะเห็นโทษของเขา แล้วมันจะเป็นประโยชน์ของเขา คือเราต้องทำอย่างนี้จริงๆ

ฉะนั้น สิ่งที่กำลังถามนี่เขาบอกว่า

ถาม : ถ้าเป็นจริงแล้วเขาจะได้ไม่ต้องไปหาครูบาอาจารย์ ให้ส่งจิตมาเลย

ตอบ : นี่แสดงว่ามีอาจารย์จะส่งจิตไปอยู่แล้วแหละ แต่ก็ยังสงสัยอยู่ เขาถามเราก่อนไง ถ้าเป็นอย่างนั้น นี่อาจารย์ที่ส่งจิตไปสอนที่บ้านคงเยอะนะ ต่อไปจะมีอาจารย์พิเศษ รับสอนจิตทางบ้าน (หัวเราะ) ต่อไปจะมีอาจารย์พิเศษนะสอนถึงบ้าน แล้วเดี๋ยวจะแก๊กิเลสให้ถึงในมุ้งเลย

โอ้ เราทำของเราเองนะ ในห้องนอนแล้วปฏิบัติได้ ในห้องนอนของเรา นี่เราปฏิบัติของเรา เราทำของเรา เวลามันเกิดมรรค เกิดผลมันจะเกิดกับเรา บังคับตั้งรู้จำเพาะตน แล้วจะเป็นประโยชน์กับตน ฉะนั้น อย่าเชื่ออะไรง่ายๆ อย่ามั่งง่าย ตั้งใจของเราเนะ อย่ามั่งง่าย นี่ถ้าไม่มั่งง่ายเราจะได้ความจริง เพราะเรามั่งง่ายไป

ในปัจจุบันนี้ะ ในการศึกษาธรรมมันสะดวกขึ้นเยอะแล้วแหละ นี่มีเว็บไซต์ มีทุกอย่างพร้อมหมดเลย ที่นี้เว็บไซต์นี้ศึกษามาแล้ว ในเว็บไซต์กับเรา เราคิดกับเว็บไซต์ มันคนละเรื่องแล้ว เว็บไซต์เป็นอย่างนั้น เว็บไซต์มันเป็นบันทึกแน่นอนอย่างนั้น แต่หัวใจเรามันสั่นไหวหมดเลย จริงหรือไม่จริง? เชื่อหรือไม่เชื่อ? ใช่หรือไม่ใช่? นี่ใจเราไหวหมดเลย แล้วเราศึกษาอย่างไร? แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ เห็นไหม นี่มันยุ่งกันซึ่งๆ หน้า

เราจะคิดแกลบๆ มันก็เหยิงนะ กลัวจะโดนเชกเงิ มันก็ต้องควบคุม ถ้าควบคุมขึ้นมามัน  
ก็ดีขึ้นมาก มันก็เป็นประโยชน์

นี่ปัจจุบันนี้มันก็สะดวก มันก็ง่ายดายขนาดนี้แล้ว เราย่อมักง่ายจนเกินไปนะ  
เอวัง